

És la sang la que escriu

El reconeixement va arribar tard a Francesc Garriga,
amb l'obtenció del premi Carles Riba del 2012

ROGER COSTA-PAU

Deia el poeta Agustí Bartra: "La poesia es fa amb la totalitat de l'home, de l'home que s'atura davant dels enigmes del món i se sent requerit a parlar amb la joventut de les preguntes i la vellesa de les respostes." Aquesta és una divisa que he fet servir més d'un cop quan he hagut de parlar de bona poesia, de poesia d'alt voltatge, vull dir. Doncs això: també aquí hi ets tu –ja ho saps–, amic i poeta immens Francesc Garriga Barata. Pel que has escrit i per com ho has escrit. I també pel que no has escrit i pel

De manera que va tornar a ser subtil i precís: "El senyor Garriga és un poeta amic nostre; no ens tenim recels ni l'ombra de cap enveja. Entre altres coses, perquè no hi ha cap signe de cosa que s'assembla a cap sentit de competència entre nosaltres, només faltaria..." En efecte, el senyor Garriga era tan sincer com afable, i vam fer-nos amics de seguida; sobretot pel sentit de la ironia i algun detall més de mordacitat amb relació a segons quines coses. Després ens vam llegir l'un a l'altre i això va tenir uns fruits. Ens allargariem, però una de les últimes coses que li vaig sentir dir (al senyor Garriga) conté, certament, una

Francesc Garriga
al pati d'Òmnium Cultural quan va guanyar el premi Carles Riba i en una imatge de joventut
ALBERT SALAMÉ / ARXIU

més que sàvia veritat: "L'ànima no ens abandona mai, per això ens fa tanta por. Ens parla directament al cor, i ens fem el distret quan ens interroga [...]. No és que només hàgim deixat de llegir poesia; hi ha una gravetat major, i és la d'haver-hi renunciat." Doncs sí: aquesta és la cruesa... Espriu sabia que salvar els mots volia dir salvar-ho tot. Des de la fondària i la responsabilitat del viure. Espriu ho sabia i Raimon encara ho canta... Si mai salvés-

que has volgut deixar d'escriure. Per tot, és clar que sí... Vaig conèixer Francesc Garriga a través d'Ester Xargay i Carles Hac Mor. Això devia ser un dotze o tretze o catorze d'un agost calorós d'ara deu fer quinze o setze anys, a Sant Feliu de Guíxols, a casa d'ells, amb la companyia de molta més gent. Carles Hac Mor –aquest poeta del roig, que és com m'agrada dir-li, que en tot el que escriu sempre hi ha l'horitzó d'un revés ben col·locat i servit a favor de l'alliberament de l'escriptura– ja em va advertir que aquell dia tindria i tindriem la sort de conèixer el gran poeta Garriga o, millor dit i de manera més familiar, el senyor Garriga. L'Hac té una finesa especial en aquestes coses i en moltes d'altres.

sim els mots (ara parafrasejo unes paraules que havia compartit amb el senyor Garriga i que em ve de gust de reproduir) i fóssim fecunds i ens procuréssim aquesta plenitud guanyada, llavors la independència urgentíssima (i més coses) ja l'hauríem tota, i seria plena, i abraçant, perquè ens seria intrínseca. I les inclouria totes, les independències... Ja se sabia que l'abandó dels poetes no ens conduiria a cap començament veraç de res. I aquest país fa una colla d'anys que ha abandonat els seus poetes. Junt amb un enorme grapat d'altres propulsions... No és pas l'única, és clar, però la de Francesc Garriga Barata és una molt bona poesia. Llegiu-la sencera sense concessions, de dalt a baix! *